

Kapitel 16

To Ice'er

Ice fortæller

Et højt skingert, skrig lød rundt mellem træerne og fik nogle forskrækkede fugle til at lette fra et stort egetræs grene.

I modsætning til fuglene blev jeg ikke forskrækket over skriget, men snare bange over det. jeg havde hørt det skrig før.

Forrige dag da jeg var hjemme hos Fire, havde jeg efter vores sammenstød omkring spisebordet, skullet på toilet, havde jeg gået direkte ind på badeværelset, hvor Fire stod iført et håndklæde omkring hovedet som en turban og et håndklæde omkring kroppen. Hun havde skreget som en gal og råbt at jeg var en ækel lurer.

Men dette skrig lød helt rædselsfuldt og jeg begyndte at løbe igennem den tilgroede skov, der gjorde det svært at komme igennem. Eftersom jeg kom nærmere blev skriget højere og jeg var lige ved at blive stampet ned af en rædselsslagen kronhjort der sikkert aldrig havde hørt sådan en lyd før. De elvere der boede i denne del af skoven, larmede sikkert aldrig, så det var klart at dyrene var rædselsslagen.

Da skoven begyndte at tynde ud og der blev mindre træer og buske, mens der kom mere græs, begyndte jeg på at spurte af sted og lidt efter kom jeg ud af skoven, men der var ingen Fire. Skriget var der dog endnu og jeg opdagede at jeg var løbet for meget mod venstre og at Fire befandt sig et lille stykke væk på min højre side. Jeg småløb hen ad søbredden og lidt efter kunne jeg se Fire sidde og skribe lungerne hæse.

”Fire, hvad laver du?” spurgte jeg hende og hun stoppede øjeblikkeligt med at skribe, og gloede med store øjne op på mig.

”Hvordan kan du stå der? Du var der lige før...” sagde hun, men noget tydede på at hun havde fået et stort chok. Hun stirrede på mig et kort øjeblik lige i øjne, før hun vendte det hvide ud af øjne og faldt besvimet ned af træstammen hun sad på.

”Og hun skal en dag være dronning?” mumlede jeg og kløede mig i nakken. ”Det bliver landets undergang.”

Jeg kiggede lidt til højre og fik øje på en kuffert, der stod lænet op mod træstammen. Jeg fjernede blikket fra stedet og stirrede over mod stedet, som Fire havde peget på da hun snakkede om jeg hvor jeg havde været lige før. Der var en stor vandpyt på jorden. Jeg gik ned i hug og stak fingrene ned i pytten. Optøet is. Jeg sukkede.

”Den åndssvage kopi,” mumlede jeg og gik ned til søen. Ud af vandet lavede jeg et fad af is og fyldte det til randen med vand. Jeg bar det over til Fire og hældte hele indholdet ud over Fire, der øjeblikkelig slog øjne op og stirrede rædselsslagen på mig.

”Skulle du ikke være død?” spurgte hun og satte sig op med benene godt trukket ind til sig.

”Nej,” svarede jeg og smed faldet, der eksploderede i tusindvis af stykker is.

”Men du smeltede jo.”

”Nej, jeg gjorde ej. Ham du så smelte var en kopi af mig selv. Jeg havde lavet en, så jeg hurtigere kunne finde din kuffert. Det ser ud til at han fandt den før mig, og kom tilbage med den til dig. Men hvad gjorde han?”

”Han lagde en finger på min mund, lagde armene rundt om mig og kyssede mig,” svarede Fire og rørte sine læber. ”Han kyssede ret godt. Det må du også gøre, hvis han er en klon af dig.”

Jeg for sammen. Havde hun regnet den ud? Havde hun opdaget at ikke nok med at kopien lignede en, så havde den de samme følelser og tankegang som en selv, men der var den hage at kopien altid udførte de ting, man ikke turde gøre. I mit tilfælde havde den kysset og vist mine følelser overfor Fire.

”Så jeg kysser godt?” spurgte jeg. ”Hvordan kan det være, når jeg aldrig har kysset en pige?”

Fire begyndte at smile. ”Du er sytten og har aldrig kysset en? Du er sgu til grin!”

”Jeg er altså af is og du så jo hvad der skete hvis jeg kommer i al for meget nærkontakt med en Ildelver. Jeg smelter.”

Der var stilhed efter at jeg havde talt. Fire stirrede på vandpytten der havde været min kopi.

”Det var godt nok et forfærdeligt syn,” hviskede Fire. ”Du eller den smeltede på en meget uhyggelig måde og det forskrækkede mig meget. Men endnu mere at du bare kom brasende hen til mig. Jeg troede at du var et spøgelse.”

”Det er jeg også,” sagde jeg.

”Ha, ha. Hvor morsomt!” sagde Fire.

”Det passer!”

Fire sendte mig et irriteret blik, men skiftede retning og stirrede på min mave, der højlydt begyndte at rumle.

”Har du noget mad?” spurgte jeg Fire.

”Jo, jeg har vist noget i min kuffert. Det er nu ikke rigtigt mad, men det kan spises.”

Fire begyndte at rode i sin kuffert og efter noget tid, trak hun en stor gul tingest op.

”Chips!” udbrød hun glad.

”Chips?”

”Ja, chips!” sagde hun, åbnede posen og tog en stor håndfuld, let buede gule tingester op, som hun lystigt proppede i munden.

”Her!”

Hun rakte mig posen, som jeg forsigtigt tog og stak hånden ned i. Jeg tog en af dem op og stak dem i munden.

”Hvad synes du?” spurgte Fire.

”De smager godt.”

”Ja, ikke? Det er mine yndlings chips. De smager så godt.”

Da vi havde spist alt indholdet i posen, foled Fire den sammen og stak den ned i kufferten, imens jeg tog det kort frem, som Swira havde givet os.

”Skal vi til at tage af sted?” spurgte Fire.

Jeg nikkede og pegede på en lille lysende plet, ved siden af en sø ved navn Ilijania.

”Det er her vi er,” sagde jeg.

”Hvordan kan det være at kortet viser hvor vi er?”

”Det er magisk og kortet viser desuden kun hvor det er. Ikke os. Har I ikke sådan noget nede på Jorden?”

”Øhm. Jo, det har vi vist. Det er elektronisk og man bruger det til biler. Tror jeg nok.”

”Fint. Men altså her er vi og vi skal derover,” sagde jeg og kørte fingeren hen af den vej vi skulle gå ad. ”Den hurtigste måde er at ride, så vi må se at skaffe os nogle heste.”

”Heste?!” gispede Fire.

”Ja, heste.”

”Det dur overhovedet ikke!”

”Hvorfor dog ikke?”

”Jeg kan ikke ride.”

”Det kommer du nok til at lære. Men kom nu. Vi skal skaffe os nogle heste i en fart.”

Fire rejste sig modvilligt og trak sin kuffert frem, mens jeg rullede kortet sammen og gav det til Fire, der puttede det ned i kufferten.

”Kom så,” sagde jeg og vinkede ad hende. Modstræbende begyndte hun at gå efter mig, med kufferten der humpede, hver gang hjulene mødte ujævnheder i jorden.

Kapitel 17

Overraskende evner

Ice fortæller

Vi gik hen ad en lille sti, som utrættelig svingede sig fra side til side. Fires kuffert larmede og hoppede op og ned, hver gang den stødte på en sten.

”Er vi der snart?” lød det fra Fire.

”Ja, om tyve dage er vi der nok. Med mindre vi altså finder nogle heste vi kan bruge.”

”Og hvad så med min kuffert?”

”Den spænder vi da bare om bag en af hestene.”

”Og få hestelort på min kuffert? Næ, nej. Mudderet det var nok,” lød det surt fra Fire.

”Hvad synes du så vi skal gøre med din kuffert?” spurgte jeg hende over skulderen.

”Spænde den fast på hesten.”

”Og dermed få det stakkels dyr til at lide? Næ, nej. Vi spænder den bare fast på dig!” jeg nåede lige at dukke mig i tide, inden jeg blev ramt af en ildkugle. ”Pas dog lige på, Fire! Du vil vel ikke se to Ice’er smelte i dag?”

”Hold nu bare din mund lukket, Ice!”

”Ellers hvad?”

”Ellers smelter jeg dig bare!”

”Med hvad? Din mund? Du sagde jo at jeg kyssede godt, så du vil vel kysse med mig igen?” sagde jeg sarkastisk og lavede kyssemund og kysseylyde.

”Hold kæft!” skreg Fire og jeg begyndte at løbe hen ad stien, med Fire løbende efter mig, med den hoppende kuffert. ”Kom så her, din lille lede Iselver!”

Jeg grinede bare og hoppede over en væltet træstamme, som Fire havde problemer med at komme over, på grund af kufferten.

”Giver du op?” spurgte jeg hånligt og vendte mig om med hænderne i siden.

”Aldrig!” råbte Fire og lod kufferten stå. Hun begyndte med susende fart at løbe imod mig og jeg tog benene på nakken.

Vi løb rundt i ring og til sidst gav Fire op. Med hænderne mod knæene, stod hun og pustede ud, da jeg stoppede foran hende.

”Så gav du endelig op,” pustede jeg.

”Hvem siger det?” spurgte Fire og fik et ondt glimt i hendes røde øjne. Hun sprang direkte på mig, men stødte mod en mur af is, jeg i sidste øjeblik havde nået at fremkalde.

”Du er for langsom, din Ildelver!” hånede jeg, mens hun rejste sig op.

”Det tror du,” hvislede hun og stirrede olmt på mig.

Hun rakte pegefingern frem og begyndte at tegne en cirkel. Der kom et lille glimt af rødt, som forsvandt meget hurtigt, hver gang hendes finger havde fjernet sig fra det sted den lige havde været på før. Efter et par omgange, tog hun med en hånd fat på cirklen hun havde lavet og hev med store kræfter hånden væk. Til min store overraskelse, hev hun den indtegnede cirkel med ud og der var nu et hul med en diameter på en meter, i min flere centimeter tykke mur.

”Hvordan gjorde du det?” spurgte jeg chokeret, mens jeg så på at Fire fjernede cirklen fra sin hånd.

”Jeg varmede isen op så det blev til vand og din kulde fik vandet til at fryse omkring min hånd. Så kunne jeg med legene

lethed, tage den med ud. Desuden brugte jeg noget der hedder hjerne.”

Hun understregede det sidste ord, ved at sige det højt.

”Har du endelig opdaget din hjerne?”

”Åh, din ...”

”Shhh!” jeg tyssede på hende. Hun skulle til at åbne munden, men jeg fik hende stoppet ved at lægge den ene hånd til øret. Hun lukkede munden og lyttede efter.

I det fjerne kunne vi høre lyden af stemmer og det lød som om det kom i samme retning som os.

Vi skyndte os at gemme bag nogle buske, der lå et lille stykke væk fra stien.

Da stemmerne nærmede sig, og vi begyndte at kunne ane personerne der kom, begyndte Fire at rumstere.

”Shit mand!” hviskede hun.

”Hvad er der?” hviskede jeg spørgende.

”Min kuffert! Den ligger ude på stien! De opdager den!”

”Er det bare mig, eller kommer din kuffert altid i problemer?”

Fire himlede bare med øjne.

”Men det er forsent at hente den nu,” hviskede jeg til hende.

”Nej, det er ej. Jeg kunne gå ud og kræve erstatning af de elvere der kommer. Det er deres skov.”

Jeg sukkede. Den erstatningssag ville blive ret træls at høre på.

”Nej, bliv nu bare her.”

”Fint, fint.”

Elverne nærmede sig og da de forreste, som var nogle soldater, opdagede kufferten, fik de stoppet hele optøget. Nogle elvere kom op til dem og de snakkede hviskende sammen.

”Du fremmed!” råbte ham der så ud til at styre det hele.
”Hvorfor spærrer du vejen?”

Ved siden af mig var Fire, ved at dø af grin.

”De snakker til en kuffert!” fnisede hun.

Jeg kunne nu også godt se det sjove i det, men grinede ikke, da elverne ville kunne høre os.

”Hvorfor er De tavs?”

Fire grinede nu så voldsomt at hun udstødte et griseagtigt, højt grin. Elverne stirrede forfærdet på kufferten og Fire slog hænderne for munden. Vi var afsløret.

”Hvorfor griner De?” spurgte elvernes anfører.

”Fordi I snakker til mig på en sjov måde,” lød en stemme ved siden af mig. Fire var begyndt at snakke til dem, og hendes øjne smilte.

”Kan De da ikke lide det?”

”Nej, jeres talemåde stinker!”

Elverne for sammen.

”Hvordan kan vi komme forbi Dem?” fortsatte de på den samme talemåde.

”I skal bare fjerne træstammen og stille min trætte krop hen til udkanten af stien. Det nytter ikke at stikke en kniv i mig. Så viser jeg bare noget skrækkeligt. Men inden i går forbi, skal I lægge noget værdifuldt på mig. Når I har gjort det, kan I frit passere, for så vil jeg ikke forbande jer.”

Sikke dog nogle åndssvage krav, men elverne viste ingen tegn på at de også synes det. De gjorde som hun sagde og lagde en funklende ædelsten på kufferten, hvorefter de bukkede dybt og skyndte sig forbi.

Da de var ude af syne, rejste Fire sig op og løb hen til ædelstenen.

”Så har jeg fået min erstatning!” jublede hun. ”Og sikke de dog var nemme at narre! Man skulle tro at de aldrig havde set en kuffert før!”

”Det har de heller ikke,” svarede jeg surt og Fire vendte sig om og kiggede på mig.

”Hvad er der dog galt, Ice? Er du helt iskold?”

”Stop, så med de platte vitser.”

”Ja, ja.” Fire vinkede med hånden og drejede ædelstenen rundt i solen. Jeg satte mig tungt ned på den flyttede træstamme.

”Sig mig,” spurgte jeg nysgerrigt efter noget tid. ”Hvad var det der med, at du ville vise dem noget skrækkeligt, hvis de stak en kniv i kufferten.”

”Nå, ja. Det jeg mente var bare, at hvis de skar hul i min kuffert, ville mine yderst rædselsfulde underbukser komme til syne. De har sådan en grim farve!” grinede Fire og jeg grinede med, selvom jeg var en anelse i tvivl om hvad underbukser var.

Kapitel 18

Stemmen og hestetyven

Ice fortæller

Fire dage efter sammenstødet med de skøre elvere, som Fire havde kaldt dem, var vi ved at nå til udkanten af skoven, og vi havde ingen steder set en kro eller nogle heste vi kunne stjæle. Vores forsyning på chips og andre smagfulde sager, var ved at løbe op og det løb kun til nogle dage endnu. Selvom der var bær på buskene, ville det ikke være nok. Fire havde stædigt fortalt at hun hadede al slags bær og jeg må da også indrømme efter fem måltider med bær på menuen, kunne man selv begynde at hade dem.

”Hold kæft, hvor er her kedelig!” udbrød Fire og snurrede rundt på stedet, hvorefter hun løb op på min venstre side. ”Hvor langt er der?”

”Hvis der er tyve dage til fods, og vi har gået i fire dage, så er der nok seksten dage tilbage. Mindre hvis vi stjæler nogle heste,” svarede jeg irriteret. Fire spurgte hele tiden om hvornår vi var der og når jeg svarede det med hestene, så plejede hun altid at nægte at sætte sig op på en hest.

”Heste? Jeg hader heste! De smider mig bare af! Det gjorde den sidste jeg sad på!”

”Den syntes måske at du havde ild i røven?”

”Ild i røven?!”

”Ja, du er jo en Ildelver ikke sandt?” spurgte jeg og hun nikkede. ”Jamen så har du også ild i røven.”

”Og du er Iselver, har is i røven og bliver om lidt forvandlet til en grim bunke vand!”

Fire begyndte at løbe efter mig med den ene hånd parat til at gribe om mig, så snart hun var tæt nok på, den anden holdte om hendes kuffert, der humpede på den ujævne sti. Jeg løb let og ubesværet hen over stien, og løb en gang imellem langsomt for at hun kunne få en chance, ellers havde hun jo overhovedet ikke en, med den kuffert på slæb.

Efter at havde løbet en kilometer, kom vi ned til en biflod, hvor Fire smed kuffert og drak af vandet.

”Giver du allerede op?” spurgte jeg drillende og stirrede på hvordan hun forpustet slubrede vandet i sig.

”Nej, jeg er bare tørstig og træt. Lad mig lige drikke noget og lade mig hvile i et kvarters tid, så skal jeg nok jage dig igen.”

”Alias du giver op!”

”Det har jeg ikke sagt!” råbte Fire og rejste sig op med knyttede hænder. ”Jeg har ikke sagt at jeg gav op! Jeg er bare så træt! Jeg som er vant til hver nat at sove i en seng, er nu nød til at sove på græs og hård jord! Jeg som er vant til toiletter er nu nød til at bruge et hul i jorden som toilet! Jeg som er vant til at få dejlig varm mad hver dag, kan ikke lide at få chips, småkager og slik hver evig eneste dag! Jeg er sulten og træt, for der er hverken mad eller tid nok til en afslappende lur! Jeg hader det hele! Jeg hader at skulle være i denne her skov! Jeg hader denne rejse! Jeg hader at skulle gå rundt og få vabler på mine vablers vabler!”

Hun stod et lille øjeblik og trak vejret tungt, men fortsatte hurtigt.

”Jeg hader at skulle fare rundt i denne skov med en pokkers Iselver, der benytter enhver chance han får til at nedgøre og gøre grin med mig! Jeg hader at det er mig der skal gøre alt klar og bære rundt på kufferten, mens han let og ubesværligt

vandrer rundt i skoven! Jeg hader at han hele tiden vil have væddeløb og spørger om jeg giver op! Jeg hader hele den her tur, jeg er kommet ud på! JEG HADER DET HELE!”

Fires sidste skrig rungede i skoven og nogle fugle der var i nærheden fløj forskrækket op gennem trækronerne. Da den sidste fugl var fløjet væk, vendte jeg blikket mod Fire, der stadig stod med hænderne knyttet sammen og åndede tungt, mens hun prøvede at få styr på sit temperament.

Da det så ud til at hun var færdig med sit jeg-hader-verdenen udbryd, lagde jeg armene over kors og sagde ligegyldigt:

”Og? Dit udbryd hjalp overhovedet ikke. I mine øjne ser det stadig ud som om du gav op.”

”HVAD!?” råbte Fire og så op på mig med de røde øjne, der havde noget ondt, men samtidig også noget sårbart over sig. ”Siger du at jeg gav op?”

”Ja, det gør jeg din slapsvans.”

”Din ... din IDIOT!” skreg Fire og vendte sig hurtigt, så hende postejbrune hår, med striber af flammende rødt fløj i luften, så det lignede en rødbrun masse, før det igen faldt ned på hendes bevægende skuldre, da hun var på fuld fart ind i skoven.

”Fire!” råbte jeg, men for sent. Hun var forsvundet, mellem skovens tæt stående træer.

Jeg sukkede. Ikke over Fire, men over mig selv. Jeg havde opført mig dumt, med vilje tirret hende og hun havde til sidst bukket under for det og løbet sin vej for en tid. Det der dog gjorde mig mest irriteret var at jeg havde, i det øjeblik hun vendte sig om, set tårer i hendes ansigt. Jeg havde såret hende. Måske dybt, men det håbede jeg ikke.

”Det skulle du ikke havde gjort,” hviskede en blid, men samtidig hård kvindestemme.

Jeg rejste mig øjeblikkelig op, klar til kamp hvis personen kunne finde på at angribe mig. Jeg stirrede rundt, men der var ingen at se.

”Hvor er du?” råbte jeg.

”Så, så, lille Ice,” sagde stemmen blidt og jeg drejede øjeblikkeligt 180 grader, da der var noget som kildrede min nakke. Der var ingen at se. ”Lille Ice, du behøver ikke råbe sådan. Du kunne høre at jeg hviskede, så hvorfor råber du? Du skal bare snakke normalt. Ligesom mig.”

”Fint,” sagde jeg og knyttede hænderne. ”Hvem er du?”

”Det er min lille hemmelighed, men det kan være at du en dag får det at vide, lille Ice.”

”Hvor kender du mit navn fra?”

”Det er også en hemmelighed, men jeg kan sige dig at jeg er alt vidende, og kender alt til dig og Fire. Jeg har fulgt jer i et stykke tid.”

”Er du Fires beskytter?”

”Nej, det er jeg ikke. Men jeg kan sige at det er min interesse at holde øje med hvad I laver.”

”Overvåger du os?”

”Både ja og nej. Når jeg har tid, har jeg set på hvordan I klarer jer efter det problem med portalen,” sagde stemmen rolig, men jeg kunne af en eller anden grund føle at der var noget morskab i stemmen.

”Det var dig der flyttede portalen var det ikke?” spurgte jeg.

”Bingo!”

Noget blidt strøg rundt om mig.

”Så må du dog være en gud eller en stor magiker.”

”Eller et spøgelse,” hviskede stemmen blidt.

”Er du Fires mor?” spurgte jeg lettere chokeret.

”Det vil jeg ikke fortælle, uanset om jeg er det eller ej.”

”Hvorfor gjorde du det?”

”Gjorde hvad?” spurgte stemmen, men jeg kunne føle at hun vidste hvad jeg mente.

”Flyttede portalen?”

”Jeg flyttede portalen fordi jeg vil havde at dig og Fire skal tilbringe noget tid sammen, inden I kommer tilbage til slottet. Det kan nemlig vise sig at være til nytte, at I kender hinanden så godt.”

”Vi kender overhovedet ikke hinanden!” sagde jeg højt og slog armene ud.

”Det ved jeg godt, men det kan være at turen vil gøre noget. Men min lille Ice, jeg er nød til at forlade dig. Men hvis jeg var dig så ville jeg følge den lille biflod mod nord.”

”Hvad? Hvorfor dog det? Fire løb den modsatte vej!”

”Ice!” nogle usynlige hænder lagde sig på mine kinder, og vendte mit ansigt mod et usynligt ansigt. ”Du har ret det er ikke Fire, der i den retning. Men hvis du går langs bifloden mod nord, vil du finde noget der kan gøre Fire glad. Det vil samtidig også være en hjælp til jer begge.”

Følelsen af hænderne forsvandt og tilbage på det sted hvor jeg stirrede hen, svævede to røde øjne.

”Lad kufferten blive. Fire vil komme tilbage hertil og vide besked om hvor du er henne.”

De røde øjne lukkedes langsomt i og den mærkelige følelse der kom fra stemmen forsvandt.

Jeg stod et øjeblik og stirrede ud i luften, hvorefter jeg sukkede og begyndte at gå ned af bifloden, mens jeg nynnede

'I cry for you', som Fire havde sunget igen og igen, de sidste tre dage.

Efter hvad der føltes som en kilometer, begyndte bifloden at blive bredere og flere bifloder tømmede sammen med den, så ved nogen af de sammenstøt af bifloderne, var jeg nød til at gå tværs gennem dem, så mit tøj blev helt vådt og klæbede sig til min krop.

Efter endnu en kilometer, kunne jeg høre en høj brusen af vand, men indimellem lyden af latter. Jeg begyndte at liste tættere på og bag nogle buske, fik jeg øje på to piger.

De var fra Skovfolket, med spidse ører, en bleggryn hud og smukt smaragd farvet hår. Deres alder var omkring ti år og de plaskede rundt i bifloden jeg fulgte, med kjoler på, så det klæbede sig fast til deres spinkle kroppe. Det var dog ikke hvad jeg holdt mest øje med, det var snarere det der stod på græsset.

Der stod en stor taske, bugene med masser af mad, og græssende ved siden af, stod to heste. De var på størrelse med normale heste, de var helt hvide og deres øjne var det eneste der var farvet. De var sorte og var tydelige mod alt det hvide. Og det allerbedste ved dem, var at de var sadlet.

Det var dette stemmen ville have at jeg skulle se, og hugge.

Jeg lænede mig op mod et træ i nærheden og tænkte over hvordan jeg skulle stjæle maden og hestene, men samtidig også stoppe elverpigerne i at stoppe mig. Det krævede en del tænkning, men ideen kom alligevel hurtigt.

Jeg lagde mig atter ned på maven i ly af buskene og rakte forsigtigt min hånd frem. Is begyndte at dukke op i floden og hurtigt inden elverpigerne kunne nå at reagere, var de omringet af is og de kunne ikke trække deres fødder op af vandet.

”Niara, hvad er dette?” spurgte den elverpige som så ud til at være mindst. ”Det er koldt!”

”Jeg ved det ikke, Nirtana,” sagde hende der hed Niara.

”Til de damers orientering er det is, frembragt af mig, Ice,” sagde jeg og dukkede op fra mit skjulested.

”Is?” udbrød Niara og holdte hånden op mod munden. ”Er det virkelig is? Så må du være en Vandelver!”

”En Vandelver, nej. Jeg er en Iselver.”

”Åh, jeg troede at I var uddøde!”

”Alle de andre Iselvere, ja. Mig, nej.”

”Hvorfor har du omringet os med is?” spurgte hende der hed Nirtana.

”Fordi jeg er nød til at hugge jeres heste og mad.”

”Til hvad?”

”Jeg har en ven, som jeg skal følge hjem, men personen kan ikke klare at gå, og vi har ingen heste. Hestene er altså til min ven. Maden er fordi vi snart har opbrugt vores madforsyning.”

”Tag bare maden og hestene,” sagde Niara smilende. ”Vi er ikke langt hjemmefra, så vi kommer ikke til at sulte og far kan sikkert skaffe os nogle nye heste. Bare få os fri af isen, vi fryser sådan. Og bare rolig vi vil ikke stoppe dig.”

Jeg stirrede på hendes smilende ansigt og fik isen til at forsvinde. De gik hurtig op på bredden, hvor de hoppende prøvede at få varme til fødderne.

Jeg pakkede hurtigt tasken og spændte den fast på en af hestene og svang mig op på den anden. Niara rakte mig tøjlerne til den anden hest.

”Det er elverheste ikke sandt?”

”Jo, det er. Men sig mig. Hvad hedder hun?”

Jeg smilte til hende.

”Du er rigtig klog hva? Men hun hedder Fire og er en Ildelver,” jeg tog fat i tøjlerne til Fires kommende hest, og fik den hest jeg sad på til at trave ind i skoven.

”Farvel!” råbte Niara og Nirtana og jeg råbte det samme tilbage til dem.

Turen tilbage til kufferten gik hurtigere, nu hvor jeg var til hest, og snart var jeg tilbage ved kufferten.

Fires øjne blev store da jeg kom ridende hen til hende. Det hvide i øjne var rødt, men det ville normale elvere nok ikke kunne se, da Fire jo også havde røde øjne.

”Heste,” sagde hun målløs og var ved at tabe underkæben. ”Hvor i alverden har du skaffet heste?”

”Jeg fik dem af to søde elverpiger, der også gav mig denne store taske med mad.”

”Du har stjålet fra to elverpiger?”

”Nej, jeg har fået dem af to elverpiger,” sagde jeg og hoppede ned af hesten. ”Jeg tror godt at hesten kan klare at bære kufferten og dig. Jeg kan tage madtasken.”

”Hvad? Skal jeg have kufferten på den hest? Den falder om på grund af overvægt eller også smider den mig af på grund af varmen der kommer fra mig.”

”Bare rolig, Fire,” sagde jeg og klappede min nye hests hals. ”Det er elverheste, de er store og stærke. De kan klare at bære alle slags elvere.”

Fire stod og så på mig som om hun ikke rigtig troede på mig og at jeg bare ventede på at hesten smed hende af.

”Fire, angående tidligere i dag så er jeg ked af at jeg drillede dig så meget.”

”Det ved jeg godt at du er, det fortalte hun mig.”

”Hvem hun?”

”Det kan du få at vide senere. Lad os nu få spændt kufferten fast på hesten og se om den vælter.”

Gwalior.dk

Kapitel 19

Fortællinger om Ildlandet

Fire fortæller

Efter nogle dage til hest, var jeg begyndt at kende til min hests bevægelser og det var ikke længere forfærdeligt at være til hest og jeg fik ikke mere en øm ende. Jeg lænede mig frem og klappede Taz, som jeg havde valgt at kalde den, på halsen.

”Du er rigtig ved at vende dig til at være til hest, hva?” spurgte Ice og red sin hest, Opal, op på min venstre side.

”Ja, det er jeg faktisk,” sagde jeg og smilte til ham. ”Det er ikke så slemt som jeg troede det ville være og Taz har det fint med at bære på både min kuffert og mig. Det er vidunderligt.”

”Ja, det er det. Det er nu også dejligt at vi endelig er kommet ud af skoven.”

Det måtte jeg give ham ret i. Da vi for fem dage siden kom ud af skoven, havde vi reddet på de smukkeste enge, fyldt med farverige blomster.

Maden som Ice havde fået, havde været som en vidunderlig gave. Vi havde spist så meget af det, at der næsten ikke ville være mere mad tilbage, men Ice havde handlet med en kroejer og for en af mine gamle bluser og en pose chips, havde vi fået nok mad til hele turen. Ices hest Opal, var derfor fuldt lastet ligesom Taz.

Vi red i stilhed, men fugle og græshopper gjorde at det ikke blev dødstille.

”Du, Ice?” spurgte jeg efter noget tid.

”Ja,” sagde Ice stille og fjernede blikket fra naturen, for at stirre på mig.

”Hvordan er Ildlandet? Mor og dig har snakket om det, men det hjælper mig ikke med min nervøsitet. Hvordan er det at bo der? Er der nogle traditioner? Vil du ikke nok fortælle mig om Ildlandet?” bad jeg.

Ice gned sin hage eftertænksomt.

”Du har ret,” sagde han langt om længe. ”Nelia og jeg har slet ikke fortalt dig om Ildlandet, hvordan det er, traditionerne og alle de andre ting.”

”Så fortæl dog!” udbrød jeg nysgerrigt og slog ud med armene, så jeg ramte en bi der øjeblikkelig brændte og nåede at blive til aske inden den ramte jorden. ”Shit mand! Det der var ikke meningen!”

Efter den dag hvor både Ice og jeg havde mødt stemmen havde min kræfter gået helt amok. Jeg havde morgen efter mødet med stemmen kommet til at sætte ild til en busk med lilla bær og samtidig skræmt Ice der havde stået ved siden af og plukket bær. Senere den dag havde jeg sat ild til et træ og startet en mindre skovbrand inden Ice havde fortalt mig hvordan jeg fik kaldt ilden tilbage.

Den næste dag kom det til at gå over endnu et par buske og træer, og om aftenen havde jeg da jeg bøvset så der røg ild ud af munden og svitset græsset på et lille område, på omkring tre gange fem meter. Ice havde fortalt mig at jeg mindede om en Ildelver på omkring et år, og at hvis man stod tre meter fra mig ville man kunne mærke en varme der kom mig.

Den næste dag igen da vi stødte på kroen og Ice var inde at forhandle, var jeg ved et uheld kommet til at sætte ild til noget halm i kroens lade og da jeg ikke kunne stoppe det tog Ice og jeg benene på nakken inden kroejeren opdagede det.

Det var dog ikke det værste. Da jeg den selv samme dag tog mit spejl op af min taske, var jeg ved at tabe det i overraskelse over personen inde i det. Det havde godt nok mit ansigt, men øjne var røde og håret havde næsten den samme farve som ilden, men indimellem de ildfarvede lokker, sad der totter af postejbrunt. Min hud var ikke mere så hvid i det som normalt gjorde, det var blevet en smule lysebrun, men den var meget svag. Ice havde efter jeg havde opdaget mit nye look at jeg meget snart ville ligne en Ildelver og at når mit hår var blevet helt ildfarvet ville det bølge og bevæge sig sådan så det lignede ild. En gave som kun dronningerne af Ildlandet havde.

”Det var vel ikke meningen, ligesom ved buskene, træerne og halmen?” spurgte Ice drillende.

”Det var *ikke* meningen! Jeg ved ikke hvorfor, men det hele sker meget pludseligt. Jeg sætter ild til alt og enhver!”

”Ikke enhver. Med minde bien tæller med?”

”Det gør den ikke. Men hvis jeg smelter dig, så kan jeg også sige enhver!”

”Men så ville du ikke kunne finde hen til Ildlandet!”

”Der er jo kortet!”

”Hvem siger at du ikke brænder kortet?”

”Lad os stoppe med at skændes. Du skal jo fortæller om Ildlandet!”

”Hvem siger, at jeg har sagt til dig, at jeg som du sagde, gerne vil sige et par ting om Ildlandet?”

”Ahva?” udbrød jeg og så på ham. ”Hvad var det du sagde?”

”Jeg sagde følgende: ’Hvem siger, at jeg har sagt til dig, at jeg som du sagde, gerne vil sige et par ting om Ildlandet?’! Kan du nu fatte det?”

”Næ, men hvad med at sige det normalt, så man kan forstå det?”

”Fint, fint! Jeg spurgte dig om der var nogle der havde fortalt dig at jeg gerne vil fortælle dig om Ildlandet.”

”Nå! Det kunne du bare have sagt fra starten!”

”Ja, ja,” sagde Ice, tydeligt irriteret over mig og viftede ligegyldigt med hånden. ”Men jeg vil fortælle dig om Ildlandet, på en betingelse.”

”Og den er?”

”At du fortæller mig, hvad Stemmen sagde til dig. Jeg har jo allerede fortalt om mit møde med Stemmen.”

”Fint, men fortæl nu!”

”Javel, javel. Som dronningen ønsker,” sagde Ice drillende, og begyndte at fortælle. ”Ildlandet blev skabt for tusinder af år siden, da Ildgudinden lavede Ildelverne og Ildlandet, hvor de skulle bo i. Landet var helt øde og bart, og Ildgudinden ønskede at landet skulle blive frugtbart. Derfor besluttede hun at en den førstefødte kvinde i en bestemt familie, skulle herske over riget og ildens kræfter. Det var Ildena slægten Ildgudinden valgte og den slægt er du også en del af.”

”Hvorfor valgte Ildgudinden at det skulle være kvinder der skulle styre Ildlandet?” brød jeg spørgende ind.

”Det ved man faktisk ikke. Nogle siger at det er fordi at kvinder kan finde ud af det med at give liv, både til elvere og planter. Andre siger at det er fordi kvinder er retfærdige og tænker sig om, og dermed ikke bringer krig. Der er faktisk en del forklaringer og jeg tror at de alle er sande.”

”Okay. Du har vel ret angående det, men hvilke traditioner er der?” spurgte jeg ivrigt og ville have snakken væk fra

dronninger og Ildgudinden. Det var sikkert ting jeg ville komme til at lære om.

”Jo vi har jævndøgne, midsommer og midvinter som alle arter af elvere holder til ære for årstiderne og guderne. Men vi fejrer også nogle dage som kun Ildelverne fejrer. Det er Ildens Dag, Dronningens Dag og Dødens Dag, men den holder vi i stilhed og uden fest,” forklarede Ice.

”Dødens Dag?” spurgte jeg og rynkede panden. ”Hvorfor holder i en helligdag til ære for døden?”

”Vi holder den ikke til ære for døden, men for et regentpar som blev dræbt den dag.”

”Det er mine forældre, ikke?” spurgte jeg og kiggede ned på Taz’ mane.

”Det har du helt ret i,” på trods af hans svar, var hans stemme helt hæs og på en måde var der en smule sorg i.

”Hvilken dag er det?” spurgte jeg, efter noget stilhed.

”Den 126. Thare.”

”Den hvad?” udbrød jeg.

”Den 126. Thare. Den burde du kende til. Det er vores måde at tælle dagene på i et år.”

”Og hvor mange dage er det på et år?”

”365 dage.”

”Det er også så mange dage der er i vores år. Det vil sige at jeg bare skal finde ud af hvilken dato og måned den 126. dag er i. Lad mig se. Januar har enogtredve dage, februar otteogtyve eller nogen gange niogtyve, men da jeg var syv år da det skete, var det ikke skudår, altså otteogtyve dage. S er der marts med enogtredve dage, april med tredve dage, det giver 120 dage og så mangler der seks dage og det er maj jeg er nået til. Så mine forældres dødsdag er den sjette maj!”

”Det må det være,” sagde Ice. ”Men vi elvere gider ikke havde måneder med. Det finder vi besværligt.”

”Okay. Men Ice gider du ikke fortælle om dig selv?”

”Hvorfor dog det?”

”Jeg vil gerne vide noget om ham jeg rejser sammen med. Det er da ikke så meget forlangt. Du ved mere om mit liv som dronning, end jeg selv gør, så det er kun retfærdigt at du fortæller mig noget om dig selv. Start med dig selv, så dine forældre, dine venner og hvad du laver når du ikke hjælper dronninger hjem til et land, de ikke har været i, i ti lange år,” sagde jeg bedende. ”Please?”

”Jeg ved ikke hvad det der ’please’ betyder, men jeg må vel hellere spytte ud,” sagde Ice og sukkede. ”Fint, mit virkelige navn vil jeg ikke fortælle, da du sikkert vil falde ned af heste af grin, men de begynder med initialerne I, C og E.”

”Du er lige som mig, viste du det?” spurgte jeg og med et blik fra Ice fortsatte jeg. ”Vi har begge et dæknavn som ikke nok med stammer fra vores initialer, men også betyder det vi er. Fire er et engelsk ord for ild og Ice er et engelsk ord for is. Smart ikke?”

”Is? Hvor passende,” sagde Ice i et sarkastisk tonefald. ”Nå, men. Mine forældre var begge Ildelvere og de er begge døde nu, på grund af dig!”

Jeg stoppede øjeblikkeligt Taz og stirrede på Ice, der stoppede Opal tre meter længere henne.

”Hvad sagde du?” spurgte jeg forbavset.

”Du hørte godt hvad jeg sagde!” nærmest råbte Ice. ”Ved dine forældres død og Nelias bortførelsen af dig, gjorde at mine forældre blev arresteret af dronning Lazina, mens jeg på en måde blev adopteret af dronning Lazina. Hun satte dem i

fængsel og fortalte mig at der skulle de blive i et stykke tid. Og lille mig på otte år, troede på hende. Fem år efter opdagede jeg at hun havde løjet for mig, og en uge efter deres anholdelse, blev de henrettet! De var uskyldige og ved du hvorfor de blev arresteret? Lazina troede at de var medskyldige i bortførelsen af dig! Det er din skyld at mine forældre er døde! Det er din skyld at jeg er forældreløs!”

”Min skyld?! Det er ikke min skyld at de blev dræbt. Jeg har intet kendt til det, og det er da ikke min skyld at mine forældre blev dræbt og at jeg blev bortført. Vi rendte vel ikke rundt med skilte hvor der stod: ’Dræb dronning Marian den syvende og kong Balian’ og så lige skiltet: ’Bortfør venligst prinsesse Freyana efter mordene!’ Det gjorde der vel ikke, eller måske fjernede morderne skiltene?”

Ice var blevet helt hvis i hovedet af raseri eller hvad ved jeg.

”Hvorfra kender du dronningen og kongens navne fra? Plus dit eget?” spurgte han lettere chokeret.

”Det er en hemmelighed, som jeg ikke må røbe. Se der ved jeg for en gangs skyld noget som jeg ikke fik at vide fra dig! Ha, ha!” sagde jeg lettere irriteret. ”Og jeg fik ikke dine forældre dræbt! Jeg er lige så meget forældre løs som du er!”

Jeg red forbi ham med hovedet i sky. Efter noget tid, hørte jeg galoperende hove og Ice kom op på siden af mig. Vi sagde ikke noget til hinanden og tænkte hver for sig på de informationer vi lige havde givet hinanden.

Først hen på aftenen, da jeg havde tændt et bål, brød Ice stilheden der havde hængt omkring os i flere timer.

”Jeg har fødselsdag den 131. dag og den elvte maj i jeres tidsregning. Jeg bliver atten om cirka en måned, hvis man siger

det med jeres tidsregning. Jeg har i snart ti år boet på slottet hos dronning Lazina og hendes familie. Der har jeg gået i skole og lært at bruge mine kræfter og våben. Jeg har i omkring fem år, sammen med en lærer, Hektor, søgt efter noget der kunne gøre at jeg kunne røre Ildelvere uden hjælp.”

Ice tav, og gav mig tid til at få informationerne ind i hovedet.

”Det er endnu ikke lykkedes, men jeg håber at det sker en dag. Mine venner hedder Alexander, Cerdric og Arthur. Alexander er en skørtejæger, Cerdric er en spagsmager og Arthur er en Kloge-Åge.”

Jeg lyttede tavs og smilende til Ices historier om ting han havde oplevet, hvordan hans forældre var og hvordan det i det hele taget var at bo i Ildlandet. Der gik flere timer før han var færdig med at fortælle, men det var tiden værd. Jeg viste alt om Ices liv. Nu var vi ligestillet.

Da jeg bankede min sweater om til en blød pude, hviskede Ice til mig, fra den anden side af bålet.

”Undskyld jeg råbte af dig. Jeg har indset at det ikke var din skyld at mine forældre døde, jeg skulle ikke have bebrejdet dig noget.”

”Det gør ikke noget, selvom du sårede mig. Men en dag Ices, så finder vi mine forældres mordere og så kan vi sammen få dem til at lide. De dræbte ikke kun mine, men også dine, ved den handling de lavede.”

”Lover du det?” spurgte han.

”Ja, Ice. Jeg holder hvad jeg lover.”

”Godt. Men så godnat, Fire.”

”Godnat Ice og sov godt. Vi ses i morgen.”

Jeg trak mit tæppe tættere om mig og lukkede øjne.

Kapitel 20

Drillehumør

Ice fortæller

Himlen var blå, skyerne hvide og de fugle der fløj syngende omkring i den havde de flotteste farver. Jeg kunne høre bierne summe rundt omkring mig, i jagten på den bedste nektar fra blomsterne. En rød sommerfugl fløj over mig, forfulgt af en sommerfugl magen til den. Jeg lukkede smilende øjne.

Men så begyndte en jordrystelse at komme. Den startede først som en lille vibration, men blev så højere og højere. Jeg løftede dovent mit hoved for ikke at få hovedpine, men pludselig forsvandt solens stråler og rystelsen stoppede. Jeg lagde mig langsomt ned på græsset igen og lagde hånden op på panden.

”Åh nej!” jamrede jeg. ”Hvilken forfærdelig hændelse! Ikke nok med at et stort, grimt monster er dukket op og skræmt de søde fugle væk. Så har det også spist solen! Åhhhh! Jeg tror jeg dåner!”

”Meget morsomt, Ice! ’Et stort, grimt monster’! Hvordan kan du sige at monsteret er grimt, når du har lukket øjne? Men, din istap, jeg kom bare for at sige at du kan gå ud i søen og sænke alle fiskene der kommer svømmende forbi!”

Monsteret smed et håndklæde ned i hovedet på mig og trampede forbi igen, mens jeg grinede rigtig højt.

”Du er virkelig sjov at drille Fire, ved du det?” grinede jeg, satte mig op så håndklædet faldt ned i skødet på mig og ventede mig om mod Fire som stod fem meter væk fra mig. Hun knipsede med fingrene og hende hår blev med det samme

tørt og begyndte at krølle. Hun tog en krølle ud og så nøje på den.

”Jeg er endnu ikke vant til dem,” sagde hun og lod krøllen falde. Hun bukkede sig ned og lagde hænderne mellem benene. ”Hvad sagde istappen lige før?”

”At du er sjov at drille!”

”Ja, men jeg kan også drille tilbage, istap! Men smut dog ud i søen og sænk de stakkels fik, og hvis der er søfolk, så sænk dog også lige dem!”

”Meget morsomt!” grinte jeg, rejste mig op og smed håndklædet over skulderen. ”Men så smutter jeg ned og sænker fiskene.”

”Gør du bare det, Ice. Men hvis du ser et skib med masser af mennesker, fire skorstene og navnet Titanic foran så undgå venligst at sænke det. Det kan godt være at det er sunket på Jorden, men giv det dog lige en chance her i ... i ... øhm, denne verden.”

”Det skal jeg nok, bare du fortæller mig hvad et skib er.”

”Et skib?” sagde Fire og så ud som om hun ikke helt rigtig troede mig. ”Har du aldrig set et skib?”

”Næ, men hvad er det?”

”Noget man sejler på ligesom en færge.”

”Kender ikke til færger eller skibe,” sagde jeg eftertænksomt. ”Men jeg kender til både. Jeg har dog aldrig set en båd i virkeligheden, jeg kender dem kun fra virkeligheden. Men man sejler i den. Nå, men nu løber jeg ned til søen og ser om jeg kan finde den.”

”Ice inden du bliver alt for spændt, så må jeg hellere fortælle dig at der er ikke noget skib der sejler rundt i søen,” sagde Fire.

”Det regner jeg heller ikke med. Men tak fordi du hoppede på den og fortalte mig om skibe og færger.”

Jeg vinkede med hånden og da jeg løb ind i skoven kunne jeg høre Fire fnyse.

”Åh, den idiot. Når jeg får fingrene i ham, så kværker jeg ham!”

Efter et dejligt og forfriskende bad, sad vi igen til hest og red igennem alle de farverige enge.

”Hvorfor er det begyndt at tynde ud?” spurgte Fire pludselig.

”Hvad?” sagde jeg helt fraværende.

”Engene! Der er færre farver og der er en del pletter med bar jord i dem. Tror du ved at nærme os Ildlandet?”

”Nej, det tror jeg ikke. Det er sikkert bare en lille hede. Ildlandet er ikke bart og fyldt med jord. Okay der er jord, men på jorden er der blomster, træer og græs. Det var der sidst jeg så det. Og jeg ved at dronning Lazina har sørget godt for det.”

”Hvordan kan du være så sikker på det?” spurgte Fire og lød meget som om hun ikke troede på mig. ”Lad os kigge på kortet!”

Hun vendte sig om i sadlen, åbnede sin kuffert og to et rullet pergament frem. Hun stirrede forskrækket på det, hvorefter hun proppede det ned i tasken. Jeg havde dog genkendt det.

”Fire, er det ikke det pergament Nelia gav dig?” spurgte jeg.

”Nej, det er ej, Ice,” jeg kunne tydelig høre at hun løj. Hendes stemme skælvede og øjne fløj rundt uden et fast sted at stirre på. Men hvis hun ikke ville fortælle mig det, måtte jeg bare vende til at hun ville fortælle mig det, når hun følte sig parat til at stole på mig.

Hun rodede videre i kufferten og omsider trak hun kortet op.

Hun rullede det ud og fandt den røde plet der viste hvor kortet befandt sig.

”Se selv, Ice!” udbrød hun triumferende. ”Ifølge kortet er vi ikke særlig langt fra Ildlandet. Der står dog ikke hvor langt, men måske en dagsrejse og så er vi færdig med at rejse! Weeee!”

”Din tumpe, når vi når til Ildlandet skal vi ride i et par dage endnu ind i landet, for at komme til slottet. Men må jeg lige se kortet?”

Fire rakte kortet til mig og jeg kiggede grundigt på det. Den røde plet viste at vi var omkring en dagsrejse fra grænsen, sådan som Fire havde sagt. Det var dejligt og jeg kunne tage del i Fires glæde, men havde det noget at gøre med Ildlandet at det var begyndt at blive så bart?

Jeg rakte kortet til Fire, der proppede det ned i kufferten som hun også gjorde ved pergamentet.

”Hvad fandt du så ud af?” spurgte Fire.

”At vi er på rette kurs og om under en dagsrejse er vi i Ildlandet.”

”Hvor dejligt!” udbrød hun og fik Taz til at løbe rundt i en cirkel, før den faldt ind i samme trav som Opal. ”Så slipper jeg snart for al det rejseri!”

”Husk lige på at vi skal halvvejs ind i landet for at komme til slottet.”

”Hvad hedder slottet egentlig? Du siger kun slottet omkring det.”

”Det kan jeg faktisk ikke huske,” mumlede jeg og Fire var ved at falde ned af heste af overraskelse over mit svar.

”Du bor på et slot og kender ikke navnet på det? Du prøver at lave sjov med mig, ikke sandt?”

”Niks. Jeg har altid kaldt slottet for slottet og byen der ligger rundt om slottet, for byen.”

”Virkelig spændende navne,” sagde Fire sarkastisk. ”Men når jeg bliver kronet til dronning så vil jeg give byen og slottet navne, og så kan man fatte hvad de snakker om. Slottet skal hede Ildslottet og byen skal hedde Ildbyen. Det er da meget blæret at sige at man bor på Ildslottet i Ildbyen som ligger i Ildlandet.”

”Det skulle ikke undre mig at dit folk vente dig ryggen hvis du sagde det. Folk kan bedre lide at sige slottet og byen. Det er meget mere enkelt, og ved dine navne kan man let sige forkert. Som for eksempel: ’Jeg bor på Ildlandet’. Det lyder helt dumt!”

”Lad os nu bare snakke om noget andet,” sagde Fire bare og kigger på mig med et blik som nærmest siger, jeg gider ikke diskutere dette her mere.

”God ide, Fire,” sagde jeg. ”Så kan du holde hvad du lovede.”

”Hvad har jeg da lovet?” spurgte Fire.

”At du ville fortælle mig hvad Stemmen sagde til dig, mens jeg hentede hestene. Du ville fortælle mig om det, hvis jeg bare fortalte om Ildlandet og mig selv.”

”Nå, det,” sagde Fire og kiggede på mig. ”Stemmen sagde bare til mig at du ikke mente det ondt og at når jeg kom tilbage ville du ikke være der. Jeg skulle bare vente på dig og når du kom tilbage ville du have en gave med, som jo var hestene. Ellers sagde Stemmen ikke mere.”

”Ikke mere?” sagde jeg nedtrygt. Jeg havde håbet at det ville være spændende ting, der gav svar på noget.

”Jo, Stemmen sagde vidst en ting mere til mig.”

”Hvad?!”

”At vi ville mødes igen.”

”Gjorde den?” spurgte jeg. ”Det håber jeg virkelig, jeg vil meget gerne finde ud af hvem stemmen tilhører.”

”Det finder du vel ud af før eller siden,” sagde Fire ligegyldigt, satte hælene i siden på Taz og red op på toppen af den bakke vi var på vej op ad. ”Ice, er det Ildlandet som er derude i horisonten?”

Jeg fik Opal til at ride op til Fire og Taz og stoppede ved hendes side.

Neden for bakken og så langt øjet strakte sig var der grønne enge, men jo længere ud i horisonten man så, blev der store og mørke jordpletter i engene og helt ude, der hvor vi kun lige kunne skimte landskabet, var jorden helt rød det var ikke nogle grønne farver.

”Nå, Ice, er det Ildlandet?” spurgte Fire en gang til.

”Det tror jeg,” sagde jeg og sank noget spyt.